

KONIÁŠ

NA OSTRÝCH ČEPELÍCH

MIROSLAV ŽAMBOCH

TRIFID

Miroslav Žamboch
Koniáš: Na ostřích čepelí

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována a ani jinak šířena
bez písemného souhlasu vydavatele*

© Miroslav Žamboch, 2017
Cover illustration © Lubomír Kupčák, 2017
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2017

ISBN 978-80-7553-426-2

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

MIROSLAV ŽAMBOCH

KONIÁŠ

NA OSTŘÍCH ČEPELÍ

MIROSLAV ŽAMBOCH

KONIÁŠ

NA OSTŘÍCH ČEPELÍ

Stanislav Juhaňák – TRITON
Praha / Kroměříž

Prolog

Tobiáš Masner zamyšleně bubnoval prsty o mahagonovou desku stolu a pomalu se probíral stohy ohmataných, pouze provázkem svázaných listů popsaných drobným kaligrafickým písmem. Sám pro sebe je nazýval knihami žoldnéřů. Studoval je snad po tisících; obsahovaly jména mužů, jejich popisy, popisy věcí, které vykonali, popisy věcí, o nichž se věřilo, že je vykonali. Někdy bylo těžké odlišit, co je pravda, co smyšlenka a co záměrná lež. Ale i lež v sobě nesla informaci, protože byla vytvořena za jistým účelem. Otevřel nejsilnější složku v černých deskách. Už nějakou dobu tohoto muže považoval za svého člověka. V průběhu posledních měsíců do ní přiřadil tři další. Neměl důkazy, že se jedná o jednoho a téhož žoldnéře, spíš se opíral o intuici, o dojem, který si utvořil z desítek a stovek výpovědí cizích lidí, střípků údajů vytržených z kontextu, z informací, které pro něj nashromáždili jeho vlastní agenti. Odvrátil pohled od textu a podíval se před sebe, na knihovnu zabírající celou jednu stěnu jeho pracovny. Právě se rozhodl. Ten člověk byl sice extrémně nebezpečný, ale současně byl jediný, kdo by to mohl dokázat. Koniáš.

Kapitola první

Zakázka

V sále panovalo přitímí, ale dva velké pětiramenné svícny rovnoměrně osvětlovaly celý stůl. Ještě před pár lety mi nevadilo, kde a za jakých podmínek čtu, ale v poslední době mě ze studia při slabém osvětlení pálí oči a bolí hlava. Kniha se jmenovala „O původu druhů“. Koupil jsem ji od nóbl vetešníka, který z ní pravděpodobně nerozuměl jedinému slovu. Zaplatil jsem za ni třicet zlatých, a kdyby uměl trochu lépe smlouvat, dal bych mu i padesát. Na druhou stranu si možná on říkal něco podobného o mně. Ať tak či tak, pro nás oba to byl dobrý obchod. Otočil jsem stránku a dostal se na začátek další kapitoly. Kniha pojednávala o původu světa. Napsali ji společně dva učenci a každý z nich prosazoval jinou teorii. Jeden tvrdil, že se příroda vyvíjela postupně a plynule od jednoduššího ke složitějšímu, druhý byl přesvědčen, že historie světa je přerušovaná bezpočtem kataklysmat, která pokaždé přehodí běh života na jinou kolej. Bylo s podivem, kolik argumentů pro a proti dokázali ti dva školometi snést na jednu hromadu, aniž by vystrčili nosy ze svých pracoven. A jak obratně je dokázali používat. Dopil jsem pohár a mávl na hostinského, aby mi donesl celý džbán. Místní červené bylo opravdu dobré.

Vrzly dveře, do hostince vstoupil další host. Ze zvyku jsem ho přelétl pohledem. Malý, ostré rysy, špičatý nos, dlouhé šedivé

vlasly pečlivě učesané a napomádované. Otipoval jsem ho na účetního nebo advokáta, ale nebyl to žádný hlubokomyslný odhad, protože ve Fenidongu se machinacemi s penězi nebo zákony živí každý druhý. Fenidong je město s největší koncentrací bank na východ od Crambijského císařství. Jste šlechtic, vlastníte rozsáhlé pozemky, ale máte právě hluboko do kapsy a nedokážete splnit svou lenní povinnost? Zde peníze určitě seženete, samozřejmě po poskytnutí patřičných záruk. Nebo nemáte na financování soukromé lokální války? Fenidongští bankéři vám ochotně vyjdou vstříc. Co se týče světa vně hranic států sdružených v Obchodní lize, půjčí vám fenidongští peníze úplně na všechno, od financování Konventem zakázaného nekročarodějnictví až po objevitelské námořní expedice. Na území členů Ligy však musíte dodržovat zákony do puntíku, protože místní vojáci jsou nejlépe placení žoldněři na světě a svou mzdu si zaslouží. Nebo musíte jet v tak špinavém a velkém podniku, abyste dokázali uplatit soudce, daňové výběrčí a důstojníky pořádkových sil. V praxi podobné uspořádání znamená, že se bez velkého nebezpečí můžete po setmění neozbrojeni procházet po většině fenidongských čtvrtí, ale pokud se náhodou připletete do cesty některému z místních obchodních žraloků, bude z vás ráno krmení pro rybičky. Nebo pro psy.

Hospodský mi donesl nový džbán, počkal, až ochutnám, a odešel, až když jsem souhlasně kývl. Další výhodou zdejší spordádanosti je, že v lepších podnicích nemusíte platit okamžitě, účet stačí vyrovnat až před odchodem. Začel jsem se do další kapitoly. Evolucionista se chystal vypořádat s kosterními pozůstatky prehistorických příšer, které se mu nehodily do krámu. Kdyby ti dva pánové chtěli, zavedl bych je na místo, kde by se s domněle vyhynulými draky setkali in natura.

„Pan Koniáš?“

Zvedl jsem pohled od knihy. V uctivé vzdálenosti rozpačité přešlapoval advokát – účetní. Tvářil se trochu nejistě. Nedivil

jsem se. Nepatřím do jeho světa, dva metry vysoký chlap, kost, kůže a šlachy, nos přeražený tolikrát, že téměř ztratil původní tvar, k tomu vyzáblá dlouhá tvář zohyžděná starými i novějšími jizvami.

„Ano, to jsem já. A vy?“

Trochu sebou škulbl. Před časem mi jeden šikula nožem pošramotil hrtan. Přežil jsem, ale můj hlas na to doplatil a od té doby se raději vyhýbám zpěvu. Hlasitému hovoru také.

„Tobiáš Masner, jednatel advokátní firmy Masner a spol.“

„Posadte se,“ ukázal jsem na židli na protější straně stolu, zavřel knihu a naplnil druhý pohár, který hostinský přinesl, abych si nepřipadal, že piji sám.

„Můžete nějak prokázat svou totožnost?“ pokračoval Masner.

Když se dostal na známější půdu, zněl jeho hlas jistěji a profesionálněji.

„Ne,“ odpověděl jsem.

Jeho profesionalita se rozplynula.

„Ehm, tedy, já – musím se přesvědčit, že jste to skutečně vy.“

„Jak jste mě tedy poznal, když si nejste jistý mou totožností?“ zeptal jsem se.

„Podle popisů jste... ehm, ehm, nepřehlédnutelný.“

Rozpaky si téměř šlapal na jazyk, ale nakonec z toho vybrusil docela dobře.

„Něco ve smyslu: na první pohled odporný a nebezpečný?“

„A-ano,“ souhlasil po krátkém zaváhání.

„Pak jsem to já.“

Po chvíli přemýšlení přikývl.

„Ano, jste to vy. Také se o vás říká, že máte poněkud zvláštní smysl pro humor.“

„A co po mně chcete?“ přešel jsem přímo k věci.

Knihu „O původu druhů“ jsem vzal v kabele čtrnáct dní, celou cestu přes Kujbyskou step, a neměl jsem čas do ní ani nahlédnout,

protože jsme vstávali za rozbřesku a uléhali po setmění. Po celou dobu jsem se těšil, až se do ní začtu. Neměl jsem chuť kazit si večer rozhovorem s napomádaným účetním kříženým s advokátem.

„Mám pro vás zajímavou obchodní nabídku. Celá záležitost je však poněkud komplikovaná a při jednání musí být kromě mě přítomni ještě další zúčastnění.“

„Jak jste mě našel?“ přerušil jsem ho.

„Už dlouho jsem pátral po někom, jako jste vy. Na vaši stopu mě přivedl pan Dautberg. Tvrdil, že se ve městě čas od času vyskytujete. Zaplatil jsem strážným u bran, aby mi, pokud se objevíte, poslali zprávu.“

Zřejmě došlo k nějakému omylu. V tiché poště, kterou se šíří informace o chlápčích podobného ražení, jako jsem já, se to stává poměrně často. Pokud Masner potřeboval vymahače dluhů, byl na špatné adrese.

„A co o mně prohlásil pan Dautberg?“ zeptal jsem se a podíval se Masnerovi přímo do očí. Nervózně se nadechl, ale pohled mi oplatil.

„Řekl, že jste mu pomohl vyřešit komplikovaný obchodní spor.“

„Pokud to řekl takto, ztrácíte se mnou čas. Potřebujete někoho jiného. Advokáta, obchodníka, zpravodaje nebo diplomata.“

„Řekl, že jste mu pomohl vyhrát obchodní válku.“

Tohle sedělo lépe. Byla to krvavá a složitá záležitost podobající se šachové partii s výměnou figur uprostřed hry.

„A naznačil částku, kterou za to zaplatil?“

Masner téměř neznatelně přikývl.

„V tom případě se možná dohodneme.“

Vyprázdnil jsem pohár. Masner se poprvé napil, vypadal teď o něco klidněji. Už ze mě nebyl tolik nervózní.

„Zítra ve dvě hodiny odpoledne v kanceláři naší firmy. Sídlíme na Velkém východním náměstí,“ navrhl.

Souhlasil jsem. Masner vstal, mírně se uklonil a s ulehčením se vzdálil. Nechal jsem přemítání o zítřejší schůzce na ráno a vrátil se k četbě.

* * *

Na schůzku jsem se nijak nestrojil. Připadalo mi, že můj pracovní oděv, třebaže se do vyšší společnosti příliš nehodil, bude pro jednání ideální. Kalhoty z jemné jelenice, které se pnuly kolem stehů, ale současně nijak neomezovaly v pohybu, nepromokavý tříčtvrteční kabát z buvolí kůže se zvonovitě rozšířenými rukávy kolem předloktí. Obvykle na každém zápěstí nosím pouzdra s vrhacími noži. Dnes jsem si je však nevzal a odložil jsem i bandalír se zbytkem svého ocelového arzenálu. Dýku v opasku a jeden nůž jsem si nechal, abych podpořil dojem ostrého chlapíka s prázdnou hlavou. Ostruhy z jezdeckých bot jsem si sundal, jakmile jsem přijel do Fenidongu. Jejich cinkání mi šlo na nervy, navíc prozrazovalo každý pohyb. Na pohled bylo mé oblečení silně obnošené, téměř by se dalo říct odrané. Nebylo by mi proti mysli obměňovat šatník častěji, ale než jsem novou část oděvu upravil k obrazu svému – přizpůsobil ji výzbroji, uplynula pokaždé spousta času. Pouze košili jsem si koupil novou, v té jsem obvykle žádné důležité věci neschoval.

Než jsem vstoupil do luxusního sídla firmy Masner a spol., pořádně jsem si ho prohlédl. Byl to čtyřposchodový dům ve střízlivém stylu typickém pro městské státy Obchodní ligy. Bez zbytečného zdobení, ale zato důkladný a dostatečně reprezentativní. Dům byl postaven z přesně doléhajících leštěných žulových bloků, tenké spáry vyplňovala dekorativní tmavě červená malta. Velká okna v prvních dvou patrech byla zamřížovaná, s trochou štěstí by se dalo vyskočit ze třetího poschodí nebo s větším rizikem ze čtvrtého přeskočit na strom a po něm slézt dolů. Nejbližší

dům stál sotva deset metrů daleko a zkušený člověk by s pomocí lana se zlodějskou kotvou dokázal snadno přelézt na jeho střechu. Neměl jsem k podobné opatrnosti žádný důvod, ale když si rádoby počestní obchodníci chtějí najmout člověka, jako jsem já, je dobré být obezřetný.

Zaklepal jsem na dveře. Po čekání, které přesně odpovídalo honosnosti domu, mě přivítal vrátný v elegantní černé uniformě se stříbrným zdobením. Nejmenším mrknutím oka nedal najevo nelibost nad mým zevnějškem a bez dalšího otálení mě uvedl do salónu ve třetím patře. Masner a celá sešlost už na mě čekali.

„Pan Koniáš,“ ohlásil mě vrátný.

Dveře byly vysoké a prošel jsem jimi bez předklánění. Stěny salónu obložené světle mořeným jasanovým dřevem opticky zvětšovaly místnost, kromě centrálního velkého stolu, několika konferenčních stolků a množství židlí zde nebyl žádný další nábytek. Velká okna, sahající od podlahy až ke stropu, propouštěla i v pošmourném dni dostatečné množství světla, a lampy zůstávaly zhasnuté. Salón vypadal jako ideální místo pro dlouhá jednání a uzavírání obchodů. Neutrální, střízlivé a důvěryhodné prostředí. Kromě Masnera zde byli ještě tři další muži. Malý tlustoch s neúměrně vypouklým břichem v saténové černé vestě s masivním zlatým řetězem, asketicky vyhlížející holohlavec a elegantní, mírně prošedivělý chlapík oblečený podle poslední módy v hedvábné košili s nabíranými rukávy. Přiměřeně svalnatý krk obepínal dokonale naškrobený bílý nákrčník, poslední dojem ženskosti rozptýlila silná stehna v těsných tmavých kalhotách. Možná příslušník místní smetánky a elegán, ale pravděpodobně to uměl i v sedle a se zbraní v ruce. To u obchodníků není obvyklé. Tlustoch a holohlavec si mě přeměřili bez jakékoliv změny výrazu, elegán se na okamžik zatvářil překvapeně, ale potom se zdálo, jako by se mu trochu ulevilo.

„Pan Koniáš,“ představil mě Masner ještě jednou a po řadě ukázal na své společníky.

„Pan Guiny – bankéř, pan Hatovu – rejdář, Jeho Excellence pan Valer – fenidongský guvernér.“

Pokud to byla pravda, ocitl jsem se ve velmi vybrané společnosti. Guiny vlastnil největší banku ve městě a kontroloval obchod s obilím v polovině států Ligy, Hatovovi patřila jedna z největších obchodních flotil. Valer byl sice jen volený úředník, ale stála za ním byrokracie celého Fenidongu, ze zákona velel městským gardám a k tomu všemu byl ještě velmi bohatým člověkem. Alespoň pokud jsem slyšel.

„Pánové, zasedněme ke stolu a začněme jednat,“ pobídl nás Masner.

Sám se posadil a rozložil před sebou velkou a podrobnou mapu. Na první pohled bylo patrné, že na svém území není žádné ořezávátko, spíš ostrý borec v ringu.

Asi tři hodiny jim trvalo, než mi vysvětlili, o co vlastně jde. Někdy jsem měl pocit, že si sami mezi sebou ujasňují stanoviska a vrací se k dávno vyřešeným sporům. Bylo zajímavé pozorovat, jak jeden druhého opatrně hodnotí. Nejvíce nad věcí se zdál Valer. Příliš jsem do debaty nezasahoval a tvářil se, jako by mi polovina záležitostí unikala. Usoudil jsem, že mi vůbec neuškodí, pokud mě budou považovat za nevzdělaného a přiměřeně tupého žoldáka. Z dlouhé diskuse jsem pochopil, že až dosud v celém podniku utopili nejméně sto padesát tisíc zlatých. To mi vyrazilo dech. Já sám jsem kupodivu velmi bohatý člověk. Moc toho nepotřebuji a pokud se nechám najmout, vyžaduji za svůj čas přiměřenou odměnu. I když někdo by možná o slůvku přiměřená polemizoval. V bankách, v obchodních podílech a nemovitostech mám po celém kontinentě uloženo zhruba padesát tisíc zlatých. Přibližně stejnou cenu má velké šlechtické léno. Sto padesát tisíc byla neskutečná částka. V životě jsem neslyšel o tak

gigantické obchodní transakci, snad jen crambijský císař může operovat s ještě větším množstvím peněz.

„Pánové, rozumím tomu správně?“ přerušil jsem jejich diskusi. „Chcete po mně, abych zorganizoval karavanu tisíce lidí, provedl je přes území států Ligy, dále skrze Marmocké knížectví, Dabavii, Ryžské hrabství a Vovenské svobodné panství. Potom s nimi mám obejít Kežské moře a Kežské stepi a pomoci jim usadit se tady.“

Zabodl jsem prst do místa na mapě, kde bylo drobným písmem napsáno: *Hic sun leones*¹.

Území, o které se jednalo, však nebylo úplně neznámé. Nápis znamenal, že oficiálně si na zem zatím nikdo nedělá nárok. Samozřejmě kromě místních obyvatel, divokých kočovníků, kterých se však nikdo na nic neptal.

„A za to mi zaplatíte deset tisíc zlatých, deset za každého člověka.“

Rejdař Hatovu se na mě znechuceně podíval.

„A takovému člověku máme svěřit dokončení celého podniku? Vždyť si ani nedokáže zapamatovat pár věcí!“

Než jsem stačil nasadit uraženě výhružnou masku, zareagoval Valer.

„Nezapomeňte na jeho doporučení. Zachránil Dautberga v okamžiku, kdy už ho všichni odepisovali. Možná se nevyzná v obchodních jednáních, ale nepochybně je mistr akce a taktiky, že, pane Koniáši,“ podíval se na mě oceňujícím pohledem.

... a strategie, k tomu se slušně vyznám v travicství a přírodovědě obecně, dodal jsem v duchu, ale nahlas jsem zahuhlal jen souhlasné ‚huhuh‘.

„Můžete, prosím, naše ujednání zopakovat?“ obrátil se Valer na Masnera.

¹ „Zde jsou lvi.“ – ve starých mapách podobně oblíbené jako „Terra incognita“ = „Země neznámá“

Hatovu mě stále pochybovačně pozoroval.

„Skutečně dostanete deset zlatých za hlavu,“ začal Masner, „ale jen pokud budou splněny následující podmínky. Za první, osadníků bude minimálně tisíc. Pokud jich bude jen devět set devadesát devět, nezaplatíme vám ani měďák. Za druhé, odměnu vám vyplatíme až poté, co budou oseta pole o výměře nejméně dvou set hektarů a na místě se narodí nejméně dvacet dětí. Je to jasné?“

Přikývl jsem.

„A co když bude osadníků pět tisíc, dostanu padesát tisíc zlatých?“

Muži se po sobě udiveně podívali. Zřejmě jsem je překvapil svou dokonalou znalostí násobilky.

„Ne,“ řekl Masner, „pro nás je důležité, aby jich tam bylo tisíc a víc.“

„Dobře,“ souhlasil jsem. „V tom případě chci dvanáct zlatých za hlavu.“

„Uvědomujete si vůbec, o jaké částce je řeč?“ vybuchl znovu Hatovu.

Moc dobře jsem si to uvědomoval. Jsou místa, kde vás zabijí za pět stříbrných, za sedm vás umučí a za deset to bude trvat celý den. Nejdražší vražda je v Juvinallu a to jen proto, že vrah musí po práci rychle utéct z dosahu tamější výkonné jurisdikce. Za dvanáct tisíc se dá zorganizovat vyhlazení celého národa. Otočil jsem se k oknu a potom na rejdaře. V průběhu odpoledne začalo venku pršet, v salóncu se setmělo a nejsvětlejší věc v okolí byla jeho lesknoucí se pleš.

„Je to poprvé, kdy mě někdo platí podle počtu živých, většinou to bývá naopak. Ale pro vaši informaci, mrtví jsou dražší než živí. Jednou mi nabídli pět tisíc. Za jednoho člověka.“

Muži se po sobě navzájem podívali. Zřejmě na chvíli zapomněli, že nejsem obchodník, ale někdo úplně jiný. Nelhal jsem. Ty peníze jsem si však nevydělal, protože můj cíl byl profesionál

z branže a téměř mě zabil. Později už jsem nikdy takovou práci nepřijal.

„Já jsem pro to, abychom panu Koniášovi vyhověli. Řekl bych, že je pro nás ten pravý člověk a určitě si svou odměnu zaslouží,“ řekl do ticha bankéř Guiny a poprvé se na mě přímo podíval.

Kdyby nebylo šedých pichlavých očí, vypadal by jako tlustoučké dobrosrdečné prasátko.

„Pánové, vyjádřete se prosím,“ pobídl ostatní Masner.

Ani se moc neošívali a souhlasili. Dautberg o mně musel skutečně napovídat spoustu pěkných věcí.

„Tím bych považoval toto jednání za ukončené. Já jediný zůstanu s panem Koniášem v kontaktu a vás budu o stavu věcí průběžně informovat, přesně podle našich ujednání,“ řekl Masner.

Zřejmě fungoval jako zprostředkovatel.

„Ještě jsme neskončili,“ řekl jsem.

„Ech?“

Oči všech zrcadlily jeden velký otazník, jen Guiny se tvářil, že mi rozumí.

„Chci zálohu; při každém obchodě, který uzavřu, chci zálohu.“

Guiny se uchechl. On takovou reakci čekal a já jsem nechtěl vypadnout z obrázku, který si o mně udělal.

„Samozřejmě. Kolik byste si tak představoval?“

„Sto zlatých. Jsem zvyklý každý dobrý obchod pořádně oslavit.“

„Vystavím vám šek a vy mi podepíšete směnku. Šek vám proplatí v kterékoliv místní bance.“

„To bude jeho nejsnadněji vydělaná stovka,“ zamumlal polohlasem Hatovu. „Práskne do bot.“

Gumy zavrtěl hlavou.

„Neřekl bych, že by se pan Koniáš kvůli mizerné stovce vzdal naděje na dvanáct tisíc. A kromě toho, státy Ligy jsou nejpříjemnějším místem k utracení peněz, že ano. Pokud by mou stov-

ku zpronevěřil,“ zvolenému slovu se Gummy pobaveně zašklebil, „už nikdy by se zde nemohl cítit tak pohodlně jako dosud.“

Měl pravdu, ale současně si věřil, protože sto zlatých není až tak málo peněz. Drobný řemeslník si vydělá dvě zlatky týdně. Pokud je skutečně dobrý.

„Večer u Pelikána,“ sykl jsem Masnerovi do ucha, když jsem odcházel

* * *

Venku mě přivítal čerstvý vzduch a pocit nebezpečí. Nerozhlížel jsem se, vybral si cestu podél jedné strany náměstí a držel jsem se těsně u stěny. Oproti tmavé zdi jsem v šeru poskytoval jen mizerný cíl. Profesionál by takovou ránu neriskoval a amatér by se netrefil. Alespoň jsem v to doufal. Procházel jsem ulicemi a snažil se zjistit, zda jsem sledován. Bylo to obtížné, protože Feni-dong je město obchodníků a i po setmění je na ulicích rušno. Nakonec jsem si vybral hostinec, kde jsem svým vzhledem nebudil příliš velký rozruch. Postavil jsem se k baru, objednal si pohár svařeného vína a čekal jsem. Podnik byl útulný, hospodský se na mě sice neusmíval, ale víno měl dobré. Na hřebíčku nešetřil a skořice byla čerstvá. Zanedlouho po mně vstoupil další muž, dal si pivo s něčím k snědku. Podle mozolnatých bříšek prstů jsem ho odhadl na tkalce. Můj chlapík si dal na čas. Odhalil jsem ho podle rychlého pohledu, kterým přelétl sál. Zřejmě si nebyl jistý, jestli jsem mu ve tmě náhodou neproklouzl. Menší, štíhlý, pohyboval se rychle a trhaně, jako by byl neustále trochu nervózní. Mám hodně nepřátel, proto sledování nemuselo mít s dohodou, kterou jsem právě uzavřel, nic společného. Na druhou stranu však na náhody a shody okolností příliš nevěřím. Abych se ujistil, změnil jsem rychle dvakrát po sobě lokál. V druhém se neobjevil, ale ve třetím ano. Sledovali mě tedy ve dvou, protože